

ВАСИЛЬ СТУС

ВІРШІ

Свої вірші
читає Стус!
Послухай!

Василь Стус
(1938-1985)

НА КОЛИМСЬКІМ МОРОЗІ КАЛИНА

ОБРАЗИ-СИМВОЛИ

Цвіт калини

(руді сльози страждань, ніколи не приживеться калина на чужинецькій землі, тому й "зацвітає рудими слізьми" (рудую є закипіла кров))

Україна

(величний собор з мідними дзвонами)

Тінь на стіні

(спогади про Батьківщину)

Ведмежий барліг

(метафоричний образ серця, що б'ється за ґратами у в'язниці)

Сонце, простір, сніг

(щастя, воля і чистота)

український поет і дисидент, знищений радянською владою, літературний критик, правозахисник

ЛІРИЧНИЙ ГЕРОЙ

В далекому краю герой щохвилини думає про рідну землю, несправедливий і холодний навколишній світ лише пригнічує його і підсилює почуття самотності. Автор не бачить виходу зі складної ситуації і починає думати про близьку смерть

ІДЕЯ

роздуми про те, як боляче чекати смерті на чужині і яке швидкоплинне людське життя

Самотні дерева олень

(туга, самотність)

Імла

(неясність майбутнього)

ТЕМА

роздуми ліричного героя про долю окремої людини, всього народу і своєї Батьківщини

ПОЕТИЧНИЙ ВИСНОВОК

"зійшлися кінці і начала" символізує швидкоплинність людського життя

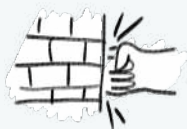
На колимськiм морозi калина зацвiтає рудими слiзьми.
Неосяжна осонцена днина,
i собором дзвiнким Україна написалась на мурах тюрми.
Безгомiння, безлюддя довкола,
тiльки сонце i простiр, i снiг.
I котилося куль-покотьюлом
моє серце в ведмежий барлiг.
I зголiлi модрини кричали,
тонко олень писався в iмлi,
i зiйшлися кiнцi i начала
на оцiй чужинецькiй землi.

ГОСПОДИ, ГНІВУ ПРЕЧИСТОГО

«Де не
стоятиму —
вистою» -
сила та
незламність
автора

Непорушність
принципів за
жодних умов.
Збереження
моральної
повноцінності

Протидія внутрішній
слабкості ("тузі"),
щоб не зрадити
духовному
покликанню (бути
таким, яким "мати
вродила")

Трагічні
обставини
існування ("біда")
як спосіб
вироблення
внутрішньої сили

ЖАНР

медитація (віршова
молитва)

НАПРЯМ

екзистенціалізм

ЛІТЕРАТУРНИЙ РІД

лірика

ВИД ЛІРИКИ

філософська

Вірш-медитація - це поезія філософського змісту, у якій ліричний герой розмірковує про життя і смерть, свободу і життєвий вибір

ІДЕЯ

утвердження сили
людського духу,
прагнення не загубити
у тяжких
випробуваннях своєї
самототожності,
неповторності своєї
долі

ТЕМА

звернення ліричного
героя до Всевишнього
з проханням не
осудити його за
глибоку віру і надію,
бо утверджує
безсмертя
людського духу

Господи, гніву пречистого
благаю — не май за зле.
Де не стоятиму — вистою.
Спасибі за те, що мале
людське життя, хоч надією
довжу його в віки.
Думою тугу розвіюю,
щоб був я завжди такий,
яким мене мати вродила
і благословила в світи.
І добре, що не зуміла
мене від біди вберегти.

ДЛЯ НОТАТОК

A large area of dotted lines for taking notes.

СЛУХАТИ →

